

El pitjor enemic del capitalisme

Aquesta crisi, com la de l'any 1929, ha posat en evidència que el més perillós enemic del capitalisme és el propi capitalisme. Les pròpies lleis internes en què es basa el seu funcionament (el valor absolut de la propietat privada, la manca de mecanismes de control públic, la competència, el benefici com a última raó de tot, etc.) són els mecanismes que, en el seu desenvolupament natural, l'acaben posant contra les cordes de forma inexorable.

La història també demostra que no és possible remuntar les profundes crisis cícliques de l'economia capitalista sense replantejar, com a mínim parcialment, els fonaments sobre els quals es basa el seu funcionament. La crisi de 1929 també és paradigmàtica en aquest sentit: els països capitalistes van haver de recórrer a mesures que, fins aleshores, els economistes liberals havien considerat com a pròpies d'una economia socialista: la intervenció de l'estat i la planificació. Evidentment, amb la condició que es mantinguessin intactes altres aspectes com la propietat privada dels mitjans de producció o l'apropiació del benefici. Els mitjans posats en pràctica per aconseguir superar aquella crisi van ser l'increment de la despesa pública per reanimar la producció, l'augment dels impostos per finançar aquest objectiu i una política d'estabilitat monetària que implicava donar la batalla a la inflació.

Aquestes correccions introduïdes sobre el funcionament natural de l'economia capitalista van propiciar trenta anys de creixement econòmic que van generar el miratge d'haver trobat la fórmula màgica per acabar amb les contradiccions inherents al sistema. Però no era així. A partir de finals de la dècada dels 70 el capitalisme va tornar a mostrar símptomes de les seves febleses estructurals fins a arribar al moment actual, on és evident que no som davant de la clàssica crisi econòmica -com la de l'any 1929- sinó que ens enfrontem a una crisi de l'economia, de la política i de la cultura. Cosa per altra banda lògica, resultant del fet que l'economia, per poder mantenir el model, ha aconseguit prostituir la política i la cultura, arrossegant-les amb la seva crisi.

Contra tota evidència històrica, la gran majoria dels partits amb possibilitat de governar-nos, tant a Espanya com a Catalunya, no estan interessats a qüestionar les bases del model econòmic que enriqueix uns quants i empobreix la majoria. No és estrany, ja que ells són els primers beneficiats. El que és més difícil d'entendre és que siguin les víctimes les que no aspirin, més aviat que tard, a posar-lo en dubte primer i a canviar-lo finalment. Segurament per això un nombre creixent de persones, conscients de les mutilacions socials que provoca el model d'economia vigent, comencen a imaginar i a posar en pràctica altres formes de produir, consumir i treballar. Altres formes de viure on sigui més important el ser que el tenir.